

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)
SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)
SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku J. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w P.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wstrzymał J. B. wypłatę emerytury (przyznanej od 1 marca 2006 r. na podstawie decyzji z dnia 26 kwietnia 2006 r.), poczynając od dnia 1 października 2011 r. z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

Odwołanie od decyzji wniosła J. B., powołując się na naruszenie praw nabytych i domagając się jej zmiany.

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w P. - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie J. B..

Apelację od wyroku wniosła J. B., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe

zastosowanie, w szczególności art. 2 Konstytucji RP w związku z art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), przez przyjęcie, z naruszeniem zasady ochrony praw nabytych, że prawo do emerytury nabyte na podstawie przepisów tej ustawy obowiązujących do dnia 31 grudnia 2010 r. i ustalone w oparciu o ostateczną decyzję organu rentowego, ulega zawieszeniu z uwagi na kontynuację zatrudnienia.

Wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2012 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację.

W dniu 3 stycznia 2013 r. J. B. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym powyższym wyrokiem Sądu Apelacyjnego [...] – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 8 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...], wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 r. oddalił skargę.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że skarżąca J. B., która nabyła prawo do emerytury od dnia 1 marca 2006 r., nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. J. B. nabyła bowiem prawo do emerytury na mocy wcześniejszych przepisów, niż te które zakwestionował Trybunał Konstytucyjny. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12 (OTK-A 2012 nr 10, poz. 121) nie ma wpływu na treść wyroku objętego skargą. W związku z czym nie było podstawy wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 sierpnia 2012 r. i wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 stycznia 2012 r. (art. 401¹ k.p.c.).

Ubezpieczona zaskarżyła ten wyrok skargą kasacyjną, zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy

o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw i art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, przez błędne przyjęcie, że skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. nie odnoszą się do ubezpieczonej, a także naruszenie przepisów prawa procesowego przez niewłaściwe zastosowanie art. 412 § 2 k.p.c., powodujące oddalenie skargi o wznowienie postępowania w sytuacji istnienia oczywistych podstaw do jej uwzględnienia.

Pismem z dnia 14 lutego 2014 r. ubezpieczona cofnęła skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Cofnięcie skargi kasacyjnej jest dopuszczalne i prawnie skuteczne. Oznacza ono rezygnację strony wnoszącej ten środek odwoławczy z rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Najwyższy.

Kodeks postępowania cywilnego nie zawiera przepisu przewidującego rozstrzygnięcie na wypadek cofnięcia skargi kasacyjnej, lecz art. 398²¹ k.p.c. odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów o apelacji. Według art. 391 § 2 k.p.c., w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. W okolicznościach sprawy cofnięcie skargi kasacyjnej nie budzi zastrzeżeń w świetle art. 469 k.p.c. oraz art. 203 § 4 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.